

חיי הפרטיים של משה דיין

ההתעסקות האינטנסיבית של "העולם הזה" בחייו הפרטיים של מר משה דיין גורמת לי אינחוח מזה שבועות מיספר. תגובתי הראשונה למיקרא כתבותיהשער של העיתון על גירושיו ואהבתיו הסר דיות של דיין, היתה תחושת בחילה עמוק קה שרק דיגוג נוצה הפריד בינה לבין הקאה.

את עמדותי בנושא זה הבעתי לא אחת אפילו מעל במת "העולם הזה". אני שר נא רכילות מינית מכל סוג שהוא, והעובדה שתפוצת העיתון הרקיעה מזה שבועיים כתוצאה מר הטיפול בחיי המשפחה והמיין של דיין היא הור כחה נוספת לעיוותה הנפי שי וצביעותה המוסרית של החברה. נוכחותה של מחראה אינטלקטואלית בשם "רחל המרחלת" בי עיתון בו אני מנהל חשי

בנות, ואשר עם רבים ממאבקי הפוליי טיים והציבוריים אני מודהה — גורמת לי מדי שבוע להרגשת זוהמה שאיני משי תחרר ממנה אפילו לאחר ביקור בסאונה ביום הופעת השבועון.

ובכל זאת, ועל אף סלידתי מרכילות, אני חושב שפירסום הכתבות על גרושיו ואהבתיו של דיין היה מוצדק מבחינה ציבורית, ואני אנסה להסביר את עצמי. חייו הפרטיים של דיין אינם מעניינים אותי מבחינתי הוא יכול לשכב כל לילה עם אשה אחרת, מבלי שהדבר יפגע במעמדו ובכישוריו כשרהביטחון. בתנאי, כמור בן, שפעילות סקסואלית מבורכת זו לא תגרע מערנותו של השר בישיבות ה בוקר. תענוגותיו הפרטיים של אדם כל עוד אין מבוזעים בניגוד לרצונו של הולת או בקטנים שאינם אחראים לי מעשים — הם ענייני הפרטי, ולדעתי אין לחברה כל זכות מוסרית להתערב בהם. אפילו אם יתברר ששר בממשלת ישראל הוא פטישיסט, מאזוכיסט והומו, לא יעלה בדעתי להפגין לפני משרדו ולתבוע את פיטוריו. אני גם לא אתרגש אם יתברר ששר זה או אחר מבלה את חופשותיו באירופה בכפרים של נודיס טים, או שהוא עוסק בשעותהפנאי שלו בהקנת סרטים פורנוגראפיים.

לא עוד זאת. אפילו אם יוכיחו לי בצילומים שחור על גבי לבן ששר מסויים עושה בשאתה, בפלגשו או שר אהובתו מעשים, שלא כדרך הטבע, לא אצא בשל כך על באריות, ולא אתבע את העמדתו לדין. מה דעתכם על כך? כל זה בתנאי, כמובן, במיספר תנאים, בעצם.

(א) בתנאי שהשר אינו עובר על החוק בהפושיו אחר סיפוק מיני, אם החוק האוסר, למשל, יחסים הומוסקסואליים, אינו נראה מוצדק בעיניי, זכותו והובתו להיל קם לשינוי החוק. אולם כל עוד החוק חייב את השר, בעיקר כשר ממשלה, רשאי להפר אותו ולשתוק, שעה שאורחים אחר רים נעזשים על הפרתו. גם אם יחסים כלה בין שני אנשים מבורגים שייכים, לדעתי, לתחום הפרטי, שהתבררה אינה רשאית להתערב בו, אצדיק בהחלט כל עיתון שיפרסם, "גילוי" על שר או חבר כנסת המעורב ביחסים כאלה, וזה רק משום שהוא עובר על החוק שקיומו תלוי בו יותר מאשר בכל אורח אחר.

(ב) בתנאי ששר הצופה בסרטים פורנוגראפיים אינו שרהדתות, ונציג מטלנה הרואה בתרגיליהתעמלות ארוטיים אלה דברי תועבה, שהוא כונש אומה, הכלל של "נאה דורש, נאה מקיים" בהחלט חייב הול על שרי ממשלה כעל כל מטיף אחר. עיתון המגלה בפומבי את הסתירה בין דבריו ומעשיו של שליחציבור עושה בכך שרות חשוב לחברה.

(ג) בתנאי שלמעשיו של השר בתחום הפרט אין כל השפעה על פעולותיו בתחום הכלל. כל עוד פעילותו המינית של שר, הבריכנסת, סקיד ממשלתי או קצין צה"ל אינם הופכים אותו לאובייקט של סחיטה — אין זה מענייננו מה ואיך הוא עושה למי במיטה, אך ברגע שאותו שר מתי בייש במעשיו ומנסה להסתיר אותם, הוא מאפשר לנשוא השקויות להפעיל עליו לחצים, על-ידי איום בפירסום היחסים ביניהם, ולפגוע בכושר עבודתו ובפעילותו הציבורית, ובמיקרה זה, כמובן, רשאי, ואולי אפילו חייב, עיתון להתערב בחיי הפרטיים של השר.

עכשיו צריך להיות ברור לכם, נדמה לי, למה — על אף סלידתי מרכי לוח — אני מחייב את פירסום הכתבות של חייו הפרטיים של משה דיין.

ההצדקה היחידה שאני מוצא לפירסום "המסמכים הסודיים של פרשת ירמיה", אשר גילו לראשונה פרט אחד מתוך פעילותו המבורכת של דיין, פעילות שלא נעלמה מידיעתו של שום רכילאי מיק צווי — הוא פירסום מיכתבו של דויד בן גוריון, המהווה, לדעתי, מיסמך אנושי ומסורי ממדרגת ראשונה. מיכתבו זה חשוב הרבה יותר מכל מה ששרה בין דיין לבין אשתו של דוב ירמיה. אם תקום ביום מן הימים תנועה לשיחרור האשה במדינת ישראל, לא אחפלא אם דיברתה הראשונה תהיה משפט מתכוו של בן גוריון, הקובע כי "האשה אינה קניין פרטי, אלא אישיות חופשית".

מיכתבו של דוב ירמיה, לעומת זאת, משמש תעודה אנפרסולוגית חשובה, ה מוכיחה את יחס הרכושנות הפרטימיטבית שהגבר הישראלי הממוצע חש לגבי אשתו. אני בשום פנים ואופן איני מבין עדיין למה מצא מר דוב ירמיה לנכון לגרש את אשתו מביתו, ומה גרם לכך שיטח בפניו של דיין גידופים קדמוניים מגר הכים שכאלה. מתוך הזעם הנורא הבא לביטוי במיכתבו של הבעל "המרומה" אל דיין, אפשר היה לחשוב שאשתו נאנסה על-ידי פלוגת צונגים, לאחר שהרמסכ"ל ביצע בה את זממו בניגוד לרצונה.

אלוהים אדירים, מה הצעקותי אחרי הכל גם היא נהנתה מהצעקו. לשכב עם דיין זו בכל זאת חוויה מסעירה, שלא כל אשה זוכה לה. אם יש לו טענות, יפנה אותן אליה, או שמא הוא חושב שהאשה היא יצור חסר דעות ורצונות משלה? אילו עמדו הנשים "ההגונות" המוכנות להתמסר לדיין בתור, אין לי ספק שהי תור היה מתמשך לאורך הכביש המוליך מצהלה לסיבוב קאסטניה. מר ירמיה חייב היה להבין שדיין אינו סתם גבר, כי אם נכס לאומי, ועוד לא פגשתי אשה שלא תהיה מוכנה לבצע עם נכס לאומי תרגילים, אותם מבצע הגבר רק כאשר הוא נאלץ לשלשל את מכנסו תוך כדי שכיבה.

כל אדם החרד לביטחונה של ישראל, והמוכן לסלוח לדיין את הפיתויות הארי כיאולוגיות רק משום שפעילותו זו מפרי גה מעט את המתח הנפשי בו נמצא שר הביטחון שלנו, חייב היה, בעצם, להציע לו את אשתו. מנסיוני אני, ומנסיוני צב" אית אחרים, אני יכול להעיד שאין פעי לוח המפגינה את המתח הנפשי של הגבר כמו הפעילות המטרפת, הכרוכה בשינה לצד אשתו של חבר או שכן. על נשים כאלה הייתי יכול לכתוב ספר, הבעיני — כפי שכבר אמרתי לא פעם — היא שהן זוות.

בפרשת יחסיו של דיין עם אלישבע ציוני, שלה הקדיש "העולם הזה" את

כתבהשער בשבוע שעבר, יש שתי נקודות (בינתיים) המצדיקות את פלישתו של העיתון לתחום חייו הפרטיים של שרהביטחון. אם העיתון יוכיח ששר הביטחון שילם לגברת הצעירה 10.000 לירות כדי שתשתוק, ואם יוכח שמר דיין עשה שימוש בשירותיהביטחון כדי לפתור את בעיותיו האישיות עם אותה עלמה — זכאים אנו בהחלט לדאוג ולתבוע מהשר

איזו דפיקה

אתם רואים? מה יצא לו לבגין מכל הנסיעה הזו לאנגליה? אמרו שיעצרו אותו ברגע שכף רגלו תדרוך על אדמת בריטניה. חוגים המ קורבים אליו הפיצו שמועה כאילו עומרים להתנקש בו, או לפחות לתקוף אותו

ושק סודי בידי ישראל

"אויאשן וויק" מודיע על נשק חדש, שישראל מייצרת לתצרוכת פנימית. לאור קיפאון שיחות על הסדר חלקי בינה לבין מצריים. תכונותו העיקרית של נשק זה

הממשלה בפאניקה

מצריים מוכנה, כנראה, לוותרים מר חיקיילכת, כדי להגיע עם ישראל להסדר חלקי. חוגים דיפלומטיים בבירות המיורה והמערב טוענים שסכנת השלום במיורה התיכון גוברת מרגע להגע ירושליים אהווה פאניקה, נוכח האפשרות של חיסול פעולותהאביבה באיזור התעלה. אחרת אינני מבין את הצהרתה של גולדה מאיר בכנס של מועצות חלמידים, שנערך

זה לא עבר

מפקד ביתהכלא, סוהרים נכבדים, אסי רים יקרים.

ביום הג זה אף אני אסיר הנני. אסיר תודה אני למהלך שרות בתי הסוהר, על שהומיני להביא בפניכם את ברכת מחי לקת החינוך והתרבות של ההסתדרות, ביום חנוכת כלא "ישיבת חולפסון", על שם הנדיב היהודי הדגול סיר אייויק כלור.

חברים יקרים. לא ביתהכלא הוא "ישיבת חולפסון" כי אם ביתהבראה. ארבעה אנשים בכל תא, מים חמים במקלחות, שלוש ארוחות משובחות ומזינות ביום, וחדרי נוחות אנונידואליים.

מי חלם פעם שנגיע ביום מן הימים לבתיכלא משוכללים כאלה? כשאני יושבתי בקישלה לפני 25 שנים, היינו גרים 15 אנשים בתא אחד, ועל מקלחת חמה לא העזנו לחלום אפילו! מי חשב להתאונן אז על תנאי המעצר? הסתפקנו במה שהיה, וידענו שלא יהיו כאן בתי כלא אנושיים. עד שיתקום בארץ ישרי אל מדינה עברית עצמאית.

מה? למה ישבתי בקישלה? אתם שר אלים. אני יודע שהדבר ישמע מוזר בי אוניכם. נבנתי ציוד ממשלתי. פעם נבניתי בשביל הסוכנות, היום אני גונב... היום, זאת אומרת, גונבים מהסוכנות. נו ככה זה. הזמנים השתנו. בזמן המנדט הבריטי היו בארץ ישראל ששה בתיכלא פרימיטיביים, והיום, חבי רים, יש לנו במדינה 25 בתיכלא משוכי

שיפסיק את עיסוקיו המיניים עם סחטניות או שיתחיל לצפצף על איומיהן. אני, אישית, יכול להבטיח לו שעי סוקיו הארכיאולוגיים מדאיגים אותי הרבה יותר מאשר עיסוקיו במיטותיהן של מעריצות. פעילות כזאת, בעיקר אם היא תורמת משהו לשינוי מצבה הדמוגרפי של האוכלוסיה היהודית בארץ ישראל, אני מאחל לו עד מאה ועשרים. סחתיין!

בנמלהתעופה. אמרו שאיך שלא יהיה, הוא לא ייצא משם בשלום.

והנה תראו: ביקר יומיים בלונדון, ואיש לא נגע בו לרעה, אין לו מזל, לכן אדם זה!

הוא השתקת ביקורת נגד הממשלה, והס כמה אוטומטית למדיניותה. שם הנשק, אשר תוכנן ויוצר במפעלי ההסברה, הוא "אין ברירה 72".

לפני שבוע בחיפה. ראשה הממשלה הכ ריוה באונוי החיילים של מחר ש"לא נחזיר את מיוחדת ירושלים, גם אם ימנע הדבר השגת שלום". שידעו להם, הערבים! אותנו איאפשר להפיל בקלות לתוך מלכותה השלום! תמיד, ברגע האחרון, נוציא להם מה שרוול איזה קונץ, שידחה לזמן מה את סכנת השלום המאיימת עלינו.

ללים. נדמה לי שאין עוד ענף אחד בארץ אשר בו חלה התפתחות מהירה כזו! תוך 23 שנים, עלייה של למעלה מ 400 אחוז! איפה נשמע דבר כזה?! מ-300 מיטות בשנת 48 הגענו ל-2,450 מיטות ו-540 מקומות עמידה בחדרי צינוק, עם קום המדינה העסיקו בתי הכלא 180 סור הרים, בסך הכל, ואילו היום מפרנס שרות בתי הסוהר של המדינה 1900 סוהרים ומשפחותיהם. זה לא דבר של מה בכך. ההישגים גדולים, כפי שאתם רואים, אך עוד ידינו נטויה. לא ירחק היום, ולכל עיר ואם בישראל יהיה בית-כלא משלה. בתי סוהר בעיר ובתי סוהר ב כפר! אנחנו נבנה בתי סוהר לזוגות צעיר רים ולעולים חדשים. מן האוניה ומן הר מטוס ישר לבית הכלא!

מטרנתו להגיע עד שנת 1980 למצב בו תוכל המדינה להעסיק לא 2000 סוהרים, כי אם 20,000, ואולי 50,000 סוהרים. אני תקווה שלא ירחק היום ובתי הכלא שלנו יתמלאו כוחות עבודה צעירים ו רעננים, אשר יעזרו לנו סוף סוף להשיג את עצמאותנו הכלכלית. חברים יקרים, המדינה מוסרת היום לידיכם נכס ציבורי ויצירה ארכיטקטור נית מפוארת בשם "ישיבת חולפסון", אשר בה אתם עתידים לשבת שנים מיספר, שמרו עליה לכל בבת עיניכם, וזכרו ש רבים מחכים בחוץ למקומות אותם אתם תפנו באחד הימים. אני מאחל לכם כל טוב, ולהתראות בי קרוב. אני גמרתני.

רק פאנטום האופרה יביא את השלום!

דן בן אמוץ

מנהל חשבונות